

Interview met Gabrielle van der Sluijs

DOOR AMBER VERMUE

Gabrielle heeft, na jarenlang haar scoliose weten te verbergen, besloten ons te benaderen en haar verhaal te delen. Vooral tijdens haar tienerjaren deed ze er alles aan om maar geen diagnose te krijgen. Uiteindelijk is er toch sprake geweest van een operatie op latere leeftijd.

Niet durven uitkomen voor scoliose

Tijdens haar tienerjaren kreeg Gabrielle zelf het vermoeden dat ze scoliose had. Ze herkende die dan ook direct van haar vader. Bij haar vader was het onderdeel van de spierziekte HMSN (Marie Charcot Tooth). Omdat artsen bij haar vader nooit iets aan zijn ziekte hadden kunnen doen vreesde ze het ergste. "Zeker als tiener wil je juist zo 'normaal' mogelijk zijn en ik was bang voor de reacties van anderen, ik besloot

dan ook het voor iedereen te verbergen, ook voor mijn ouders", aldus Gabrielle. Dit lukte ook. Door het uitkiezen van de juiste kleding, bijvoorbeeld. Ook zat de bocht wat lager in haar rug, waardoor die überhaupt al minder opviel.

Tot haar achttiende is het haar gelukt om het verborgen te houden, maar uiteindelijk wilde ze niet langer met dit geheim leven en besloot ze naar een arts te gaan. Daar kreeg ze de

diagnose, maar aangezien ze was uitgegroeid was er weinig meer aan te doen. Gelukkig waren de klachten niet ernstig en zou opereren op dat moment niet nodig zijn volgens de arts. Dus toch een diagnose en gelukkig zonder ernstige gevolgen.

Scolioseoperatie als volwassene

Sinds haar diagnose heeft zij prima kunnen leven met haar bocht, fysiek heeft ze daar weinig last van gehad. Maar toen zij in 2013 zwanger raakte, bleek dat de bocht toch verergerde. De grootste bocht was rond haar achttiende 38 graden. Uiteindelijk is hij verergerd tot 55 graden (naar schatting), een toename van ongeveer twintig graden in zeventien jaar terwijl er was gezegd dat het niet meer zou toenemen aangezien ze was uitgegroeid. Ze had nu ook veel meer last van haar rug. Volgens de arts was opereren dit keer de enige optie om te voorkomen dat ze op termijn met ondraaglijke pijn kwam te zitten.

“Dat was wel even slikken, ik was destijds net alleenstaande moeder, had een kind van 5, en kreeg het advies een grote operatie, die normaal voornamelijk bij kinderen en tieners wordt uitgevoerd, te ondergaan met een lang herstel. Toch heb ik niet getwijfeld want ik wilde er juist nog lang voor mijn kind zijn.”

Na de operatie gaat het beter met haar rug en zijn de klachten van eerder vrijwel weg. “De operatie is mij alles meegevallen, er waren geen complicaties en ik voelde al de eerste keer dat ik mocht gaan zitten het grote verschil met daarvoor. Mijn rug voelt nu stabiel en het kost mij veel minder moeite om lang te zitten of staan.” Ook vindt ze het toch wel heel fijn dat ze gewoon kan dragen wat ze wilt, en niks meer hoeft te verstoppen achter kleding: “ik voel mij eindelijk echt normaal.”

Mentaal zwaarder dan fysiek

Wat Gabrielle het belangrijkste vindt om te delen is dat zij de mentale kant moeilijker vond dan de fysieke kant tijdens de herstelperiode. “Tijdens de besprekingen en controles in het ziekenhuis komt vooral de fysieke kant aan bod, maar juist mentaal was het voor mij het zwaarst.

De eerste paar weken kan je vrijwel niks en je ligt urenlang op bed. Hier moet je je aan overgeven, maar het leven om je heen gaat gewoon door. Ik kon niet zelf voor mijn zoon zorgen, woonde weer bij mijn moeder in en ging in het begin stapvoets met een rollator naar de supermarkt om wat houvast te hebben en niet te hoeven tillen.

Zodra je weer iets meer kon of mocht volgde alweer snel de grens die je weer een stapje terug zet. Dit was elke keer weer een tegenslag en dat maakte mij enorm wiebelig. Volgens de arts zou dit ook door de lange narcose kunnen komen.” Hiernaast vond ze het lastig om in contact te komen met lotgenoten van haar leeftijd, omdat de meeste geopereerden wat jonger zijn. Er komt erg veel op je af en dat is lastig te verwerken in korte tijd, terwijl je überhaupt nog aan het herstellen bent. Vanuit het ziekenhuis kwam dit aspect vooraf niet ter sprake en dit zou zeker beter belicht kunnen worden voor een betere voorbereiding.

“Ik zou iedereen aanraden die een dergelijke operatie ondergaat zich ook goed voor te bereiden op een lang mentaal herstel. Fysiek wordt je goed begeleidt en de medicatie wordt constant aangepast aan je pijn en dit is ook zeker een belangrijk deel. Maar het is ook echt een tijd van grote verandering, naast dat je wellicht meer wilt dan je kunt verandert je lijf volledig, je moet echt wennen aan je nieuwe zelf. Neem hiervoor je tijd en praat hierover met gelijkgestemden.”